

Landbruksdepartementet
Postboks 8007 Dep
0030 Oslo

Institutt for naturforvaltning

Saksbehandler: Hans Fredrik Hoen
Direkte tlf: 64 94 89 24
E-post saksb: hans.hoen@ina.nlh.no
E-post NLH: postmottak@nlh.no
Postboks 5003
1432 Ås
Faks: 64 94 88 90

Deres ref: 200303044

Vår ref: 03/3683

Dato: 2004.03.12

Høringsuttalelse om Skogbrukslova

Landbruksdepartementet har i brev av 2003.12.04 (ref.2030344 -) bedt NLH om å avgi synspunkter på dokumentet "Høring. Forslag til ny Lov om skogbruk (skogbrukslova). Notat fra Landbruksdepartementet 10.12.03", heretter betegnet HN. Rektor ved NLH har delegert arbeidet til Institutt for naturforvaltning (INA). Den foreliggende høringsuttalelsen er utarbeidet på grunnlag av en grundig prosess der et bredt utvalg av fagpersoner ved INA har vært involvert.

Vi presenterer først synspunkter på HN av mer generell karakter. Deretter følger kommentarer til spesifikke paragrafer i lovutkastet, og disse kommentarene er delt i to grupper: (i) Kommentarer til HN's omtale/merknader til de enkelte paragrafer (i hovedsak knyttet til kap.6 og kap.8 i HN), og (ii) forslag til endringer av innholdet i HN og i selve teksten i det nye lovutkastet. Kommentarene er av forståelige grunner konsentrert om forhold som INA mener med fordel kan utdypes nærmere eller endres.

1. Kommentarer til HN av mer generell karakter

Vi merker oss at svært mange (13 av i alt 22) paragrafer inneholder forbehold om at "departementet kan gi nærare forskrifter". Vi mener at dette kan ha visse negative følger - f.eks. innebærer det økt risiko for at praktiseringen av loven i for stor grad vil avhenge av den politiske ledelse i departementet til enhver tid, og ikke ha den nødvendige forankring i Stortinget. Dersom det utarbeides omfattende forskrifter på alle områder der det gis hjemmel og disse revideres ofte, kan dette også undergrave forenklingen i lovverket og bidra til mindre stabile rammevilkår og redusert forutsigbarhet både for næringens utøvere og institusjoner som har som oppgave å påse at viktige miljømål overholdes. Dette bør drøftes nærmere.

Formålet med den nye skogbruksloven er foreslått formulert slik: "Denne lova har til formål å fremme ei berekraftig forvaltning av skogressursane i landet med sikte på verdiskaping, og å sikre det biologiske mangfaldet, omsyn til landskapet, friluftslivet og kulturverdiane i skogen". I samsvar med Stortingets forutsetninger legger Landbruksdepartementet til grunn at den nye loven skal være en næringslov. Det kan hevdes at lovutkastet ikke går så langt som den svenske skogloven, som presiserer at produksjonsmål og miljømål skal være likestilt (men som da har et problem mht. å definere hva som i denne sammenhengen menes med "likestilt"). Det er likevel klart at den nye norske skogbruksloven i betydelig større grad enn den någjeldende skogloven må sette krav til miljøhensyn, i første rekke det biologiske mangfoldet.

Generelt drøfter HN i for liten grad transaksjonskostnadene forbundet med administrative ordninger og økt offentlig kontroll. For eksempel på s.37 heter det: ”Skogbruksstyresmaktene kan krevje gebyr for behandling av søknader om løyve og for å gjennomføre kontroll- og tilsynsplikter”. Selv med begrensningen om at gebyret ikke skal bli høyere enn kostnaden styresmaktene har med oppgavene, vil dette påføre skogeierne økte kostnader og slik kunne bidra til redusert aktivitet i skogen.

Mht. endringer i annet lovverk vil vi påpeke, at på s.63 i HN er det §9 fra Jordlova som nevnes, mens det i vedlegg 2 (s.75) hevdes at omdisponering av skogareal vil bli innarbeidd i §8 i Jordlova.

Når det gjelder navnet på den nye loven, mener vi at korttittelen ”Skoglova” ville være bedre enn det foreslåtte navnet ”Skogbrukslova”.

2. Kommentarer og endringsforslag knyttet til de enkelte paragrafer i lovutkastet

§1

Kommentarer

Forslaget til ny formålsparagraf har mistet den tidligere formuleringen: ”Det skal tas sikte på at skogbruket ... kan gi et tilfredsstillende resultat for næringens utøvere ...”. I stedet er det foreslått en mindre presis formulering, nemlig ”med sikte på verdiskaping”. Formuleringen i nåværende lov er på et vis et vern av grunneiernes interesser både i forhold til reguleringer av virkeproduksjonen som sådan, og i forhold til reguleringer med sikte på miljøverdier. Hensynet til grunneiernes legitime interesser av lønnsom ressursutnyttning kan bli svekket ved at den mer utydelige formuleringen ”verdiskaping” er benyttet i forslaget til ny tekst.

I økonomisk fagterminologi betyr verdiskaping summen av godtgjøring til arbeid og kapital (vanligvis lønn + profitt) som følger av en bestemt virksomhet eller produksjon. Det er imidlertid ikke klart om departementet har lagt en så spesifikk tolkning av begrepet til grunn. Det kommer i alle fall ikke til uttrykk i merknadene. Departementet skriver (s.39) at loven – gjennom bruken av begrepet verdiskaping – legger til rette for at skogressursene forvaltes ”med ei økonomisk målsetting”. Det er ikke gitt at dette sammenfaller med ”et tilfredsstillende resultat for næringens utøvere”. Man kan godt tenke seg at en økonomisk målsetting går ut på å maksimere skogens samfunnsmessige netto nyttevirkning, noe som kan stå i motsetning til ønsket om å sikre næringens utøvere et tilfredsstillende resultat, gitt gjeldende lov om eiendomsrett til grunn og andre naturressurser inklusive miljøgoder i skog.

I merknadene (s. 39) er det også pekt på at ”...verdiskaping kan omfatte immaterielle verdier knytt til produksjon av miljøgode”. Dette forsterker inntrykket av at begrepene ”verdiskaping” og ”økonomisk målsetting” ikke har samme betydning i det nye forslaget som begrepet ”resultat for næringens utøvere” i nåværende lovtékt.

Endringsforslag

- Begrepet ”verdiskaping” bør presiseres nærmere.

- Begrepet "bærekraftig" er tatt inn i forslaget til ny formålsparagraf. Vi ser at en utdyping av dette er inkludert i merknadene, men etter vår mening bør det framgå tydeligere i lovteksten at det er de tre pilarene, i) økonomi, ii) økologi og miljø, og iii) skogen sine sosiale funksjoner, som er ment å definere begrepet bærekraft.

§2

Kommentarer

I forslaget er skog definert på en lite tilfredsstillende måte. To formuleringer er benyttet: i) "grunn som produserer skog", eller ii) "som etter ei samla vurdering er best egna til skogproduksjon". Skog blir i begge tilfelle definert ved hjelp av begrepet "skogproduksjon" som ikke er spesifisert verken i lovteksten eller i merknadene. På s.18 i HN er både produksjon av trevirke og forvaltning og drift av skogen som sikter mot andre varer og tjenester enn produksjon av tømmer, trukket fram. Dette burde reflekteres bedre i §2 der formuleringen "produserer skog" og "best egnet til skogproduksjon" kan bli tolket forskjellig avhengig av hva en legger i betegnelsen "skog".

I HN (s.40) drøftes den glidende overgangen fra jordbruksareal ute av drift til areal der "det er aktuelt å gjennomføre skogbrukstiltak". Her kan det reises velbegrunnet tvil om hva dette betyr. Er det snakk om tiltak for å øke produksjonen av trevirke, tiltak for å bedre lønnsomheten i virkeproduksjonen, eller har man tenkt videre enn produksjon av virke?

Departementet legger opp til at skogbruksloven skal gjelde også i områder vernet etter naturvernloven: "Med mindre noko anna går fram av vedtatt plan eller forskrift gjeld lova òg i område som etter plan- og bygningslova er lagt ut til eit anna formål enn landbruk, men ikkje tatt i bruk til dette formålet, og i område som er verna etter naturvernlova." Dette ville vært noe mindre problematisk om man hadde lagt til "dersom skogbruk ikkje er til hinder for verneformålet", slik departementet selv uttrykker det i de generelle merknadene til lovutkastet. Ettersom det ikke framgår av "vedtatte planer eller forskrifter" for eksisterende verneområder at skogbruksloven ikke gjelder her, ville et slikt tillegg gjøre forholdet mellom de to lovene klarere.

Departementet gir følgende vurdering av forholdet mellom skogbruksloven og naturvernloven: "I område der skogen blir verna i medhald av naturvernlova har praksis vore at skogbrukslova blir sett ut av kraft ved de strengaste formene for vern, dersom vernet rettar seg mot ivaretaking av skogen. Ved anna fredning, som til dømes landskapsvern, vil derimot skogbrukslova kunne gjelde".

Sett fra et bevaringsbiologisk synspunkt ville det være problematisk at skogbruksloven skulle gjelde i skogreservater, og det er derfor betenkelig at departementet faktisk åpner for (både i §2 og §9) at loven skal kunne komme til anvendelse også der. Riktignok blir det sagt at dette i tilfelle må skje "i dialog mellom skogstyresmaktene og miljøstyresmaktene". Men ettersom det er stor sannsynlighet for at kommunene etter hvert kommer til å få ansvar også for forvaltning av verneområder, kan vi risikere at hensynet til miljøgoder (og eventuelle andre kollektive goder) som har større verdi for samfunnet som helhet enn for kommunens innbyggere, ikke blir tilstrekkelig ivarettatt.

Når det gjelder landskapsvernområder, omfatter disse en svært liten andel av det produktive skogarealet i Norge. Siden verneforskriftene for disse dessuten vil forhindre omdisponering til andre virksomheter enn skogbruk, kan det etter vårt syn ikke være et stort behov for at disse arealene skal være dekket av skogbruksloven. Vi antar imidlertid at den viktigste grunnen til at departementet ønsker at skogbruksloven skal gjelde også her, er at skogbrukslovens paragrafer 6, 9 og 10 da kan komme til

anvendelse. Som det vil framgå av våre kommentarer til disse paragrafene, vil de aktuelle tiltakene for å sikre økonomiske verdier ofte komme i konflikt med miljøverdier, og da særlig biologisk mangfold. Det kan derfor synes paradoksalt at slike tiltak skal kunne pålegges i områder fredet etter naturvernloven, og vi stiller spørsmålsteget ved nødvendigheten av dette.

Departementet skriver også (s.41): "I vernesaker etter naturvernlova er det viktig å kommentere og klargjøre forholdet til skogbrukslova for å unngå uklare og overlappende regler". Dette betyr at det kan bli behov for oppgradering av verneforskriftene for alle verneområder med produktiv skog. Både de uklarheter (og dermed mulige konflikter) departementet selv erkjenner vil kunne oppstå og det ekstra byråkrati dette vil medføre, kan unngås om skogbruksloven ikke defineres å gjelde for områder vernet etter naturvernloven.

Endringsforslag

- Det presiseres nærmere hva en mener med begrepet "skog"
- Det siste leddet i departementets forslag "... og i område som er verna etter naturvernlova ..." bør tas ut. Dersom det likevel finnes tungtveiende argumenter for at skogbruksloven bør gjelde i områder fredet etter naturvernloven, bør dette formuleres slik: "... og i område som er verna etter naturvernlova, dersom skogbruk ikkje er til hinder for verneformålet".

§4.

Endringsforslag

Følgende endring foreslås: "..Skogeigar har òg ansvar for at dei som gjer arbeid **på eigedomen** rettar seg etter lova, forskriftene og miljøansvaret".

§6

Kommentar

På bakgrunn av de etter forholdene svake resultatene når det gjelder tilstanden på de feltene som er under forynging eller i tidlig ungskofase, er departementet kommet til at det er nødvendig å endre loven slik at skogeierens ansvar for forynging kommer klarere fram. Lovutkastet slår derfor fast at "skogeigaren pliktar å syte for tilfredsstillande forynging". Som departementet selv uttrykker det, innebærer dette "ei konkretisering og skjerping i forhold til det som gjeld i dag". Tre begrep framsettes som sentrale når det gjelder å definere "tilfredsstillende forynging": Tetthet, treslag og tidsperspektivet.

I HN (s.47) hevdes det at det vil være "relativt enkelt å avgjere om ein står ovafor eit tilfelle der det er eit klårt brot på plikta til forynging". Vi synes likevel det ville være nyttig med noe nærmere spesifisering i merknadene av hvilke kriterier en vil legge til grunn ved vurdering av om en foryngelse er tilfredsstillende. Det kan for eksempel bli uenighet om hvilket treslag man skal kunne kreve i foryngelsen etter hogst. For å gjøre eksemplet enda mer konkret kan en tenke på en foryngelse av bjørkekraft etter flatehogst av gran. Etter en kortere eller lengre periode er det sannsynlig at det vokser opp et granbestand under/etter bjørka. Noen vil kunne hevde at dette er en tilfredsstillende måte å forynge

skogen på, mens andre trolig vil kunne mene at slik foryngelse ikke er tilfredsstillende. Det bør da være noen retningslinjer for hvordan kommunen skal forholde seg i slike tilfeller.

I merknadene til andre ledd står det (s.48) om ”plikta til å plante”. Vi kan ikke se at det er etablert noen juridisk plikt til å plante i forslaget til lovtekst, og vi vil heller ikke anbefale at en slik plikt innføres.

Når det gjelder valg av treslag, skriver departementet (s.30): "Ved vurdering av plantetal kan ein berre akseptere som teljande treslag dei treslag som er tilpassa veksestaden og som kan gi ein tilfredsstillende produksjon av virke, både volum- og kvalitetsmessig", og vidare: "Ved naturleg forynging skal ein ikkje rekne t.d. større mengder vanleg bjørk som framtidstreslag der det tidlegare sto gran eller furu, utan etter eit bevisst val frå skogeigar og med godkjenning frå kommunen. Produksjon av ved på høge bonitetar kan i denne samanheng ikkje reknast som ein bevisst strategi".

Det er velkjent at vårt skogbruk har vært negativt for arter som er avhengige av klimaksskog. Dette er det til en viss grad tatt hensyn til, bl.a. i §§ 4, 8 og 13. Imidlertid er også mangelen på eldre stadier av naturlige suksesjoner i skog en trussel mot det biologiske mangfoldet. Arter knyttet til for eksempel gammel ospeskog er avhengige av at slike skogtyper stadig nydannes, fordi ospa på sikt utkonkurreres av bartrær. For denne naturtypen er det ikke nok å skjerme eksisterende forekomster, noen arealer må i tillegg få utvikle seg fritt etter hogst. Dersom §6 blir fulgt opp med en forskrift i samsvar med departementets vurderinger, vil det bli forbudt å tillate naturlige suksesjoner på høye boniteter. På dette området ender vi i tilfelle opp med bestemmelser som er negative i forhold til artsmangfold og naturtyper, og langt dårligere i forhold til hensynet til biologisk mangfold enn de reglene som gjelder i dag. Bestemmelsene vil også stå i kontrast til "Miljøregistrering i Skog", der "eldre lauvtresuksesjoner" inngår som registreringselement.

Bakgrunnen for departementets ønske om å innskjerpe skogeierens plikt til å sørge for tilfredsstillende foryngelse etter hogst er at kontroller viser at ca. 20% av foryngelsesarealet fra de senere år ikke er tilfredsstillende med tanke på oppbygging av ny skog. Vi mener imidlertid at det foreliggende utkastet til § 6, og de signaler departementet gir med hensyn til utforming av forskrifter etter denne paragrafen, for ensidig fokuserer på det som ut fra tømmerressurs-hensyn er en bekymringsfull utvikling av foryngelsesfelt og ungsogger, og i for liten grad tar hensyn til miljøverdiene. At det faktisk er nødvendig å tillate en viss forekomst av naturlige lauvtre-suksesjoner, også på høyere boniteter, for å bevare biologisk mangfold, er ikke nevnt i departementets merknader.

Når det gjelder utforming av eventuelle forskrifter etter denne paragrafen, skriver departementet at det kan bli fastsatt noe mer om ansvaret for å følge opp foryngingen med ulike tiltak, blant annet best mulig tetthet og fordeling av riktig treslag av hensyn til kvalitetsproduksjon og miljøkvaliteter. Etter vår mening kan en løsning være at hensyn til biologisk mangfold, eventuelt innenfor en viss %-andel av eiendommens totale foryngelsesareal (også høy bonitet), godtas som "bevisst valg" fra skogeier, slik at det for disse arealene ikke stilles krav til treslag eller plantetall.

Det er også viktig å ta økonomiske hensyn på dette området. Skogeier må vurdere investeringene i ny skog utfra kostnader ved tiltakene og forventede virkepriser. Myndighetene bør derfor være forsiktig med å pålegge skogeierne strenge minimumskrav når det gjelder investeringer i primærproduksjonen. Slike krav kan medføre at hogst med påfølgende naturlig foryngelse blir ulovlig hvis foryngelsen defineres som utilfredsstillende av kommunen. I visse regioner kan det gå flere år mellom bartrærnes gode frøår, og de foreslåtte reguleringene kan medføre at marginale skogområder ikke blir avvirket

selv når tømmerprisene er relativt gode. Dette er verken god ressursutnytting eller god distriktpolitikk. Det er i den sammenheng påfallende at økonomiske hensyn drøftes i så liten grad i HN når det gjelder foryngelseskrav.

Endringsforslag

- Et tillegg tas inn om miljøverdier både i paragrafens første og andre ledd. Dette kan gjøres ved at første ledd avsluttes med en setning som dette: "Avvik frå denne regelen kan godtas berre dersom dette er spesielt positivt for biologisk mangfald, landskap eller friluftsliv", mens andre ledd kan avsluttes med følgende setning: "Ved vurdering av tiltak skal kommunen òg ta omsyn til biologisk mangfald, landskap og friluftsliv".
- Det bør vurderes om en viss %-andel av eiendommens totale foryngelsesareal (også på høy bonitet), godtas som "bevisst valg" fra skogeier, slik at det for disse arealene ikke stilles krav til treslag eller plantetall.
- Økonomiske hensyn bør drøftes nærmere både i tilknytning til §6 og i forskrift om foryngelsesplikt – spesielt lønnsomheten av varierende investeringsintensitet i skogkultur.

§7

Kommentar og endringsforslag

Vegbygging i skog har negativ betydning først og fremst for deler av friluftslivet, men i enkelte tilfeller kan også sårbare arter eller naturtyper bli berørt. Det er viktig at forskriftene til denne paragrafen blir utformet på en slik måte at naturvernmyndighetene som høringsinstans får reell innflytelse på bygging og utforming av skogsbilveier.

Andre ledd slår fast at vegbygging i skog skal skje på en måte som "sikrar landbruksfaglege heilskapsløysingar". Etter vår mening er denne passusen unødvendig når neste setning lyder: "Det skal leggjast vekt på å oppnå eit rasjonelt vegnett, der det og blir tatt omsyn til den nytten vegen kan få for anna næringsverksemd ...".

§8

Kommentar og endringsforslag

Vi stusser over at ikke 'omsyn til landskapet' er inkludert som en av betingelsene kommunene kan sette vilkår i forhold til, på lik linje med biologisk mangfold, friluftsverdier og kulturverdier.

Dessuten vil vi foreslå at en konsekvent nytter begrepet 'kulturverdi' framfor 'kulturminne' i lovteksten. Der betegnelsen "kulturminne" er benyttet (2. ledd i §8 "vesentleg ulempe for" og §13 "særs viktige miljøverdier knytt til"), kan vi ikke se at det blir stor endring om en heller nytter "kulturverdi". Hensikten er å unngå to begrep med tilnærmet samme innhold, og dermed hindre spørsmål om hva som ligger i de ulike begrepene.

§9

Kommentar og endringsforslag

Paragrafen innledes med følgende setning: "Når det er fare for at større skogområde kan bli skadd av insekt- eller soppangrep skal kommunen setje i verk dei førebyggjande tiltak som er nødvendige". Generelt vil det være en motsetning mellom bevaringsbiologisk ønske om mer dødt trevirke i skogen og næringens ønske om en sunn produksjonsskog. Ut fra et rent økologisk ståsted er det derfor sterkt å si i loven at kommunen "skal" sette i verk tiltak, siden det vil måtte innebære subjektive vurderinger av hva som legges i "... fare for at større skogområder kan bli skadd ..." og "... førebyggjande tiltak som er nødvendig". Vi vil her anbefale at denne paragrafen inkluderer et forbehold om at eventuelle vedtak på kommunenivå under denne paragrafen må godkjennes av Fylkesmann.

Gjennom viltloven og dens hjorteviltforskrift er grunneier sikret sterk innflytelse på avskytningen av elg. Behovet for en "beiteskadeparagraf" kan oppstå når noen grunneiere har høy tetthet av vinterelg som står hos andre grunneiere under jakta. Den foreslåtte lovteksten er problematisk fordi det er vanskelig å definere hva som er kritisk nivå på beiteskadene entydig ut fra foreliggende kunnskap. Foreløpig mener flere viltforskere at de biologiske dataene vi har ikke er tilstrekkelig til å gi en generell kvantifisering - verken av hva et gitt skadeomfang egentlig betyr i tapt tilvekst eller hva en gitt reduksjon i elgstammen betyr mht. økt tilvekst. Vi kommer derfor vanskelig utenom en ren subjektiv vurdering av "hva er nok" angående skade. Avgjørelsen om beiteskadene har nådd kritisk nivå vil dermed ligge hos én person i kommunen (skogbrukssjef, naturforvalter etc), eventuelt settes det ned et beiteskadeutvalg hvor flere personer befarer og vurderer. Dersom en så blir enige om å fastsette ei tålegrense og denne overskrides, må en ta stiling til hva som da skal skje. Dette sier HN lite om bortsett fra å vise til forskrifter med hjemmel i Viltloven. Vi tror det går dårlig om en tvinger jaktlaga til å skyte mer vilt for å redusere skogskader, og at slike konflikter må løses gjennom organisatoriske tiltak i grunneiernes egne organisasjoner (jaktlag, skogeigarlag osv). Til eksempel kunne jaktlaga etter mønster fra Finland etablere et skadefond som blir nytt til å kompensere de grunneierne som får størst skade på skogen sin. Etter vår mening hører dette imidlertid mer hjemme i ei forskrift til viltloven enn til skogbruksloven. Vi vil derfor tilrå at denne delen av lovforslaget blir tatt bort.

Endringsforslag

- Paragrafen bør inkludere et forbehold om at eventuelle vedtak på kommunenivå under denne paragrafen må godkjennes av Fylkesmann.
- Den delen av lovforslaget som omfatter beitetrykk, bør gå ut.

§10

Kommentar og endringsforslag

I denne paragrafen heter det at "kommunen kan sette i verk nødvendige tiltak når skogproduksjonen er vesentlig redusert som følge av uheldig skogbehandling, råte, brann, vindfelling, skred, sykdom, sopp- eller insektangrep". Ettersom mange av de forholdene som nevnes, nettopp er med på å øke mangfoldet av arter og naturtyper i våre skoger, mener vi at det her bør tas inn et tillegg som tar hensyn til dette. For eksempel krever Levende Skog at en viss prosentandel av arealet får utvikle seg fritt etter brann. Vårt forslag til ordlyd for et tillegg til §10 er: "Ved iverksetting av slike tiltak må det òg takast omsyn til biologisk mangfald, landskap og friluftsliv".

§11

Kommentar og endringsforslag

Denne paragrafen kan benyttes til å sikre den kontroll med avvirking som er nevnt i § 8, men er samtidig – hvis den benyttes ofte – et klart kostnadsdrivende forslag som står i motsetning til det tverrpolitiske ønsket om en enklere offentlig forvaltning.

Når det gjelder meldeplikt, bør det framgå i loven at kommunen har plikt til å gi rask tilbakemelding til skogeier, og en maksimums-frist for tilbakemelding bør spesifiseres.

§12

Kommentar og endringsforslag

Andre ledd pålegger kommunen informasjonsplikt etter at vedtak om vernskog er fattet i fylkeslandbruksstyret. Naturvernloven har bestemmelser om informasjon til grunneiere og rettighetshavere ved oppstart og ved endelig vedtak, og lovfester dermed involvering tidligere i prosessen. Vi mener at også skogbruksloven bør ha slike bestemmelser – dvs. at berørte grunneiere bør informeres på et tidligere stadium mens saken er til utredning, og før den behandles i fylkeslandbruksstyret.

Siste setning foreslås justert: Kommunen skal syte for at alle eigarar av vernskog blir gjort kjente med vernskogvedtaket og innhaldet i den meldeplikta som blir fastsett, og kunngjere vedtaket **på vanleg måte**.

§13

Endringsforslag

Som i §8, 2.ledd vil vi foreslå at 'kulturverdi' blir nytta i staden for 'kulturminne' (jmf. begrunnelse gitt under §8).

§15

Endringsforslag

Første setning endres til: "Skogfondet skal brukast til langsiktige investeringar i den skogen fondsavsetninga kjem frå eller i annan skog som skogeigaren har i same kommune".

§21

Kommentar

1.ledd fastsetter strafferamme for brudd på den nye skogbruksloven. I HN (s.6, siste avsnitt) står det at ved "... særleg alvorlege brot på lova og forskrifter ..." kan det "... bli reist tiltale etter straffelova". Betyr dette at maksimum strafferamme som er foreslått i skogbruksloven, vil være maksimum også ved tiltale etter straffelova?

Med vennlig hilsen

Hans Fredrik Hoen
(Instituttleder)